

מיטשל בייקר

"מיטשל בייקר" / הארץ / 26.5.67 / תע' יחיד / גלריה "גורדון" / תל-אביב

יותר מאשר בכל תערוכותיו הקודמות, מצליח מיטשל בתערוכה הנוכחית לצאת לכיוון הצבע וארגון חלל מורכב. מושג כלשהו על מבנה החלל בציוריו ייתקבל, אם מדמיינים כיצד תיראה דמות המשתקפת במערכת מראות שמשטח כל אחת מהן מצוי בזווית אחרת יחסית למתבונן. תתקבל מערכת חללים שכל אחד מהם נתפס מזווית אחרת ומוגדר ע"י גבול הראי, היינו, בהגדרה גיאומטרית. הרכב כזה של תת-חללים מאפשר התקרבות והתרחקות חופשיות אל האובייקט המצוייר, התקצרויות חריפות של הדמויות, ואפילו עיוותים בפרספקטיבות (אם מדמיינים מראה קעורה, למשל).

עקרונית, יכולה תפיסה כזאת להתבטא בסולם שחור-לבן וכך גם עוצבה בראשית דרכו של בייקר. המיוחד בתערוכה הנוכחית, מלבד הדיוק המלוטש יותר של מבנה החלל, הוא בשימוש בצבעוניות עשירה יותר. הצבעוניות - ודבר זה אופייני למעבר מחשיבה במונחי שחור-לבן לחשיבה בצבע - מבוססת על "ערך הצבע" יותר מאשר על השוני בגוון. בנייה על בסיס ערך הצבע (מרחקו מן האפור), מאפשרת איון קפדני ואינה "אוורירית" בעיקרה. הארגון הסופי, הן של החלל והן של הצבע, מופיע לעיתים ע"י שימוש בצורות גיאומטריות המונחות מעל כל המבנה. אם עד עתה חל הדיון על ה"איך", ראוי להזכיר גם את ה"מה". המוטיב העיקרי לו נזקק מיטשל בייקר היה, ועדיין הינו, דמות האדם - בעיקר העירום. מוטיב המהווה וריאציה על עירום האדם הוא זה של הבובות המופיעות ברוב הציורים. השימוש בבובה במקום בעירום, מאפשר לבייקר להעלות זוויות ראייה חריפות ויחסים מורכבים מבלי שאלה יעלו בהכרח אסוציאציות לא רצויות. יתר על כן, הסתמיות, חוסר ההבדלה המינית של הבובות והאנונימיות המאפיינת אותן משמשים חלק מהתכנים אליהם מצביע האמן.